

Pohřbili První máj v bažině třídní spolupráce!

Pouze se znovuobnovením třídního boje se může tento den znovu oživit a stát se výsostně dnem proletariátu!

První máj jako den, kdy proletariát oslavoval svůj boj za osmi-hodinový pracovní den, má svou původ v Americe, v době, kdy vlny emigrace z Evropy, zejména z Německa, Čech, Itálie, Řecka a zemí východní Evropy, zaplavovaly průmyslová města Spojených států, mezi nimiž bylo na prvním místě **Chicago**.

Chicago se v 80. a 90. letech 19. století říkalo „řeznictví světa“ (protože se zde produkovalo největší množství masa na světě) a také „obilnice Ameriky“ kvůli nekonečným prériím Středozápadu, které se rozprostíraly na periferiích města. K těmto prvenstvím přispěla obrovská masa migrujících námezdních dělníků z Evropy, kteří byli vykořisťováni při práci 12 až 16 hodin denně, bez jakéhokoliv jistoty a v pracovních podmínkách hraničících s živořením. Proti tomuto supervykořisťování a na základě zkušeností z bojů, které se již odehrály v evropských zemích (1830 ve Francii, 1848, který oťrásl většinou evropských hlavních měst, 1871 s Pařížskou komunou), začala vznikat ve Spojených státech první stávková hnutí a první dělnické odbory.

Drastické zkrácení pracovního dne na 8 hodin a zvýšení mezd byly dva hlavní požadavky, kolem kterých se dělníci sjednotili a za které houževnatě a beze strachu z represí ze strany velkokapitalistů a vládnoucí buržoazie bojovali. V roce 1884 dala *Federace organizovaných profesních a dělnických svazů* proletářskému boji historický cíl: od 1. května 1886 budou dělníci pracovat pouze 8 hodin denně za stejnou mzdu, jakou dostávali za 12–16hodinový pracovní den, a pokud šéfové tento denní režim nepřijmou, vstoupí do stávky a budou organizovat pikety, dokud nebude na tento požadavek přistoupeno.

S blížícím se datem začala atmosféra v Chicagu houstnout: na jedné straně proletáři a odbory propagovali boj a organizovali se k realizaci toho, co bylo vyhlášeno před dvěma lety, zatímco šéfové továren, městská správa a policie naproti tomu stupňovali napětí situace pokusy zastrašit proletáře všemi prostředky. Již v únoru 1886 vstoupili do stávky dělníci jedné z nejmocnějších městských společností, výrobce kombajnů McCormick. McCormick reagoval výlukou a zorganizováním stávkokazů, kteří měli být propašováni do závodu. Snaha rozbít jednotu stávkujících dělníků byla zřejmá. Tak došlo k tomu, že na prvního května vyšla do ulic masa 30–40 000 chicagských dělníků, kteří požadovali osmihodinový pracovní den, zatímco před McCormickem pokračovaly pikety; uvnitř továrny stávkokazi, kterým se povedlo dostat dovnitř, pokračovali v práci pod ochranou stovek policistů. Protesty a demonstrace trvaly tři dny. Sřety mezi stávkujícími a stávkokazy, kteří se snažili dostat do továrny, byly nevyhnutelné; policie zasáhla a některé stávkující postřelila a zabila. Reakce dělníků na sebe nenechala dlouho čekat; jedno anarchistické sdružení zorganizovalo pokojný protest na náměstí Haymarket v centru významné obchodní čtvrti Chicaga. Policie však přešla k zásahu proti protestujícím s cílem rozehnat shromáždění; kdosi vrhl na policisty bombu, která zabila sedm lidí a asi šedesát jich zranila. Policie reagovala střelbou a zabila další tři demonstranty. Takto začaly systematické represálie proti anarchistům, přičemž osoba odpovědná za vržení bomby nebyla nikdy identifikována (mohlo jít o někoho placeného McCormickem nebo policií...).

Ačkoli neexistovaly žádné důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že za tím stojí anarchisté, osm z nich, z nichž mnozí se demonstrace ani nezúčastnili, bylo obviněno ze spiknutí a vraždy a byl pro ně požadován trest smrti; dva byli odsouzeni k doživotnímu vězení, jeden k 15 letům, jeden „záhadně“ zemřel ve vězení a ostatní byli oběšeni.

V roce 1889 byl na socialistickém kongresu II. internacionály v Paříži **první květen** na počest chicagských proletářů a jejich boje vyhlášen **Mezinárodním dnem bojujícího proletariátu**; rychle se rozšířil po Evropě a do několika dalších zemích, jako je Mexiko, Kuba a Čína. Haymarketský masakr, rozsudky smrti nad anarchisty, kteří za tento bombový útok nenesli vinu, a vzpomínka na mimořádnou bojovnost, kterou chicagští proletáři projevili, aby dosáhli osmihodinové pracovní doby, však byly pro americkou buržoazii příliš velkým břemenem; představovaly také nebezpečí, protože oslava prvního května by mohla v amerických proletářích oživit vzpomínku na tyto boje a pokračovat v tradici, proti níž každá buržoazie vždy bojovala. Ve skutečnosti byl v Americe den připomínající tvrdé boje dělníků přesunut na první pondělí v září (tudíž se nejedná nikdy o stejný den), zatímco v Evropě a mnoha dalších zemích se První máj proměnil ve státní svátek nazývaný *Svátek práce*; k této proměně v mírumilovný den akceptovaný všemi šéfy a všemi státem podstatně přispěla oportunistická činnost odborů a stran oddaných sociálnímu smíru, třídní spolupráci a trvalému podřízení proletariátu životním potřebám kapitálu.

Velmi silný tlak na industrializaci ve Spojených státech vytvořil ve velké části země početnou a koncentrovanou dělnickou třídu, která objektivně mohla představovat velké nebezpečí pro buržoazní vládu, jak se to ostatně stalo v Evropě, zejména v Anglii, Francii a Německu, kde měl revoluční komunismus od vydání *Manifestu* Marxe a Engelse velký ohlas mezi dělnickými masami a na jehož ideových a programových základech se zorganizovaly dělnické strany a jejich Mezinárodní sdružení. O tom, že americká dělnická třída byla odhodlaně bojovná, svědčí skutečnost, že pokračovala v boji za zvýšení mezd a zkrácení pracovního dne na osm hodin nejméně dalších třicet let, až na práh první světové imperialistické války. Známa byla stávka v chicagské společnosti Pullman Company, továrně na vagony a železniční zařízení, která se rozhořela na jaře 1894 proti propouštění a snižování mezd v důsledku hospodářské krize předchozího roku; ta vyvolala celostátní bojkot na železnici, jenž trval od 11. května do 20. července 1894 a do něhož se zapojilo nejméně 250 000 dělníků ve 27 státech a který narušil velkou část nákladní i osobní dopravy. Proti takovým rozhodným akcím boje se samozřejmě postavil nejen Pullman, ale také federální vláda: za podpory Americké federace práce (American Federation of Labor-AFL), hlavní odborové organizace v USA s kolaborantistickým vedením, vyslala armádu, aby stávky a bojkot rozbila, a zatkla a stíhala odboráře Amerického železničního svazu (American Railway Union-ARU; vedený socialistou Debsem), kteří ji vyhlásili a řídili. Policejní násilí si jen v Chicagu vyžádalo třicet mrtvých, zatímco podle vyšetřování historika Davida Raye Papkeho bylo při střetech v dalších městech zabito dalších čtyřicet lidí.

Dějiny proletářských bojů ve Spojených státech jsou plné podobných epizod, od spolku Molly Maguires až po Průmyslové dělníky světa (Industrial Workers of the World-IWW), přičemž horníci, zejména irského a německého původu, byli vždy v čele. Spolu s evropskými přistěhovaleckými proletáři s jejich zkušenostmi s bojem a organizací se však do Ameriky přistěhovali také evropští kapitalisté a politici; ti s sebou přinesli zkušenosti s potlačováním dělnických bojů, ale také značný arzenál oportunistických politických praktik, které spolu s represivním násilím sloužily k ovlivňování a přeorientování dělnických organizací a dělnických politických hnutí z terénu frontálního boje proti buržoazii na terén třídní spolupráce prostřednictvím klasické korupce odborových a politických vedení.

Tyto stručné vzpomínky na minulost dělnických bojů v Americe, které daly vzniknout proletářskému Prvnímu máji, neslouží pro oslavu vzpomínek na slavnou minulost, která se vzhledem k rozvoji stále bohatšího a mocnějšího kapitalismu nejen v Evropě a Severní Americe, ale i ve zbytku světa už nevrátí: slouží k tomu, abychom nezapomněli, že třídní boje nejsou součástí historie, již sláva pominula, ale součástí reality, kterou kapitalismus sám neustále znovu vyvolává svými ekonomickými a společenskými rozpory, jež jsou v mezinárodním měřítku stále ostřejší a stále dále sahající.

Podněcování konkurence mezi proletáři: základní cíl každé buržoazie

Díky celosvětovému systému vykořisťování námezdní práce buržoazie nesmírně zbohatla a v mnoha zemích s vyspělou kapitalistickou ekonomikou byla dosažena průměrná životní úroveň, která je nepochybně vyšší než před sto či dvěma sty lety. Avšak proletáři nejenže setrvávají v podmínkách absolutní závislosti na kapitálu, kdy za svůj život vděčí kapitalistické buržoazii, ale jsou také vystaveni postupně se prohlubující propasti a sociální nerovnosti mezi třídami, která dosahuje úrovně životní nejistoty, jakou nikdy předtím nezažili. A tak navzdory tomu, že ve vyspělých i zaostalých kapitalistických zemích proletářské impulsy k boji nikdy neustaly a v určitých obdobích přerostly v otevřenou společenskou vzpouru, proletariát se v důsledku rozhodného působení oportunistických sil stále více propadá do bezmoci, a to i pokud jde o obranu jeho bezprostředních životních a pracovních podmínek.

Je pravda, že proletáři ve vyspělých kapitalistických zemích se od konce druhé světové imperialistické války mohli spoléhat na sociální politiku, kterou vládnoucí buržoazie naplnila sociálními tlumiči. Takové sociální politiky docílili pracující prostřednictvím proletářských bojů, vzpour a revolucí v průběhu sta let před osudným rokem 1939, ale rovněž zásluhou politické prozíravosti vládnoucích buržoazií; ty byly schopny a ochotny použít malou část obrovské masy zisků z bestialního vykořisťování vlastních proletářů a proletářů kolonií a zaostalých zemí a vynaložit ji na sociální tlumiče, z nichž profitovala korupce na odborové, politické a společenské úrovni uvnitř samotných námezdně pracujících mas. Jde o zřejmý cíl umlčet nejnaléhavější potřeby proletariátu z ekonomického hlediska, jakož i o cíl rozdmýchat konkurenci mezi proletáři tím, že se uvnitř mas na národní úrovni vytvoří lépe placená a „zajištěnější“ vrstva (ona pověstná dělnická aristokracie), která bude více a více svázána s obranou buržoazní ekonomiky a společností a bude se stavět proti ostatním proletářům. Tímto způsobem buržoazie snadněji panuje nad všemi ostatními proletářskými vrstvami, mezi nimiž dennodenně rozpoutává válku o pracovní místa, byť nejistá nebo na černo, a o mzdy, byť hladové nebo příležitostné.

Do této masivní ekonomické a sociální operace, jímž cílem je navzdory nevyhnutelným bojům vyvolaným krizemi, jímž se buržoazie sama nedokáže vyhnout, udržet v každé zemi zvládnutelnou úroveň sociálního smíru, vstoupil rovněž fenomén imigrace, která je s postupem času vždy mnohem početnější a ilegálnější.

Čím více ekonomických a společenských rozporů kapitalismu vyvolává krize a války, tím více fenomén migrace stále větších proletářských mas do bohatších a alespoň dočasně stabilnějších zemí nabírá celosvětový rozměr. A tak se migranti proti své vůli stávají další kartou, kterou buržoazie využívá ke zvýšení konkurence mezi proletáři. Buržoazie, která na jedné straně vede válku proti „nelegální“ imigraci, potlačuje ji, uvrhuje do vězení, snaží se ji zablokovat na hranicích každého státu, zatlačuje ji zpět do země, odkud přišla a kde je osud migrantů poznamenán mučením, bestialním vykořisťováním a násilím všeho druhu, případně je nechává umírat při překonávání moří či pouští, při tom udeřuje se vším cynismem, kterého je schopna, i na humanitární organizace; na druhé straně rozšiřuje marginalizovanou a překernou životní poměry migrantů jakožto poměry, do nichž se mohou domácí proletáři propadnout, nebudou-li spolupracovat se šéfy a státem, nepřijmou-li oběti, které si buržoazní vládnoucí třída žádá, aby se její ekonomika nezhroutila.

Je stále zřejmější to, co tvrdil *Manifest* Marxe a Engelse z roku 1848, totiž že existence kapitálu spočívá nejen na námezdní práci, na buržoazním vykořisťování pracovní síly dělníků, ale že *námezdní práce stojí výhradně na konkurenci dělníků mezi sebou.*

Konkurence mezi dělníky posiluje kapitalistické panství nad ekonomikou a buržoazní nadvládu nad společností. Proto musí proletářský boj na obranu svých bezprostředních třídních zájmů zahrnovat i boj proti konkurenci mezi proletáři! Tento boj, který má univerzální charakter a týká se všech proletářů, ať už jsou z jakékoli země, jakéhokoli věku a pohlaví a jakéhokoli náboženského či politického vyznání, je bojem, který obsahuje celý dlouhý seznam bezprostředních požadavků, ať už jde o mzdy, pracovní den, bezpečnostní opatření při práci, zdravotní rizika atd.

Třídně orientovaný boj proletariátu vyžaduje cíle, prostředky a metody boje neslučitelné s buržoazními zájmy

Bezprostřední požadavky proletariátu a boj za jejich dosažení, jsou-li dosaženy, samy o sobě nemění poměr sil mezi proletariátem a buržoazií; kapitalismus zůstává na svém místě, proletáři jsou i nadále vykořisťováni jako dříve, s nějakými malými pozitivními změnami oproti předchozímu stavu; avšak proletáři ze zkušenosti vědí, že tyto změny jsou dočasné a dříve či později budou zneplatněny nebo vzaty zpět. To, co je z **třídního** hlediska, a tedy obecněji pro proletáře, skutečně pozitivní, se týká boje, **prostředků a metod boje**, jeho **organizace**, jeho **směru**.

Celá desetiletí politiky třídní spolupráce s buržoazní vládnoucí třídou na odborové a politické úrovni vytvořila tlustý nános na tradicích proletářského třídně pojatého boje; současné generace pracujících zapomněly na nezdolnou sílu proletářského boje, jestliže je veden prostředky a metodami boje třídního charakteru, tj. prostředky a metodami, které, v souladu s všeobecnou třídní orientací boje – tedy neslučitelnou s bezprostředními i historickými zájmy vládnoucí buržoazie –, přispívají k formování zkušenosti s bojem mezi pracujícími, kterou proletářská třída obecně nutně potřebuje k tomu, aby se cítila být skutečnou společenskou silou schopnou zavit se své podřízenosti vůči kapitalistům a jejich politické moci.

Proletáři se mohou znovu stát takovou mocnou společenskou silou v případě, že se jim podaří zpřetrhat pouto, které je poutá k obraně zájmů buržoazie. Toto pouto tvoří zejména organizační a politická síť oportunistických sil, odborových i politických, které buržoazní vládnoucí třída vyživuje a podporuje, protože ví, že jejich služba při obraně zavedeného řádu je pro ni životně důležitá. Existují situace, kdy demokracie, „právní stát“, „občanské svobody“ se všemi svými speciálně implementovanými aparáty již nejsou tak účinné pro obranu politické a společenské moci buržoazie, ať už proto, že proletariát dosáhl bodu, kdy konkrétně hrozí svrhnout buržoazní moc svým povstáním a revolucí (ve 20. letech 20. století byl odpovědí buržoazie fašismus), nebo proto, že buržoazie nemá ekonomickou a společenskou sílu k tomu, aby přiměla proletariát poslušně se podřídit jejím zájmům (což je případ vojenských diktatur ve stylu Pinochetovy nebo Al-Sisiho). Faktem zůstává, že během dlouhých desetiletí po druhém světovém imperialistickém vraždění byl proletariát vyspělých zemí hluboce omámen reformistickým oportunismem, který přižívoval demokratické iluze, a stalinismem, který přižívoval iluze o socialismu existujícím pouze na papíře, ač ve skutečnosti šlo o méně elitářský a více „lidový“ národní kapitalismus. Tento politický a společenský vliv se vždy opíral právě o ty drobné zisky, které se vládnoucí buržoazie rozhodla dopřát obecně proletariátu, aby jej udržela v poslušnosti a aby jej mohla nadále obelhávat o zázračných vlastnostech parlamentní demokracie, jíž zásluhou se otevřely dveře k vládě i pro strany, které se označovaly za „socialistické“ a „komunistické“.

Rozvoj kapitalismu v jeho imperialistické fázi, stejně jako posun koncentrace ekonomiky na dříve nevídanou monopolní úroveň, zároveň dotlačil konkurenci na světovém trhu na stále ostřejší úroveň antagonismu do té míry, že buržoazie všech zemí jsou nuceny dávat přednost svým vojenským a politickým aparátům před demokratickými a parlamentními institucemi, a to i proti nim, které používaly a používají dodnes. Tendence státu přejít od „právního státu“ – předstírajícího, že je „ve službách společnosti“ – k **policejnímu státu** je dnes patrná ve všech velkých imperialistických zemích, které ve své podstatě vytýčily a vytýčují cestu i pro další země. A navíc to, co USA zdědily po imperialistické Evropě, se jí znovu vrací s potvrzením, že právě tímto směrem se imperialistické státy musí vydat, a navíc to ukazuje, kterak byl americký proletariát zkorumpován a uvězněn v síti spolupráce mezi třídami.

Proletariát se dnes nachází ve velmi výjimečné situaci: celosvětově se početně rozrostl a tvoří drtivou většinu obyvatelstva i v kapitalisticky zaostalých zemích; a v kapitalisticky vyspělých zemích přitom skončily a nevyhnutelně končí v životních poměrech proletariátu vrstvy maloburžoazie zruinované ekonomickými krizemi. Tyto vrstvy maloburžoazie si však s sebou nesou aspirace, návyky a předsudky charakteristické pro tyto polotřídy, které neustále oscilují mezi velkou buržoazií a proletariátem; tyto aspirace, návyky a předsudky vedle demokratických a reformistických iluzí nevyhnutelně posilují ve vrstvách proletariátu nacionalistické a rasistické nálady, jež jsou charakteristické právě pro maloburžoazii, zejména v obdobích přetrvávající hospodářské a společenské krize.

Proti přímému vlivu vládnoucí buržoazní třídy, proti vedlejšímu vlivu maloburžoazie a proti oportunistickým sklonům, s jejichž pomocí se buržoazie snaží zahalit proletářské masy do paralyzující sítě, ze které lze těžko uniknout, se může proletářská třída bránit a kontrovat pouze tím, že se **vymaní z třídní spolupráce** s třídou vykořisťovatelů a společenskými vrstvami, které ji podporují. Proletariát musí zpřetrhat demokraticko-nacionalně-patriotické pouta, která jej poutají k soukolí buržoazie, s jejíž

pomocí mu buržoazie chystá budoucnost, kdy bude nucen nejen přinášet ještě větší oběti než jaké již musí snášet v důsledku ekonomických krizí, nýbrž především být **potravou pro děla** ve válce, která již probíhá v Evropě a na jejích hranicích (jak tomu bylo v minulosti v bývalé Jugoslávii a jak tomu je dnes na Ukrajině a v Gaze) a která má nakročeno přerůst ve válku světovou.

Proletariát imperialistických zemí má velkou historickou odpovědnost za svou vlastní budoucnost stejně jako za budoucnost světového proletariátu: jeho třídní boj je jediný, který dokáže zbavit osud světového proletariátu drtivé nadvlády imperialismu. Poučení ze slavného revolučního boje ruského proletariátu, který povstal uprostřed první světové imperialistické války a díky pevnému a předvídatému vedení strany Lenina zvítězil ve své revoluci jak proti carismu, tak proti buržoazii a byl s to po téměř dekádu zajišťovat mezinárodní organizaci proletářského boje bez rozhodujícího přispění proletariátu vyspělých kapitalistických zemí – Evropy a Ameriky – je dějinnou lekcí, která nesmí být zapomenuta. Jestliže se mezinárodní revoluce, která začala v Rusku v roce 1917, nedokázala prosadit v Evropě, a vytvořit tak nepřemožitelnou hradbu proti celosvětové buržoazii, a to navzdory obrovské bojovnosti německých dělníků, kteří byli v té době směrodatným bodem pro celosvětový proletariát, je to proto, že tehdy ještě dominantní vliv reformistického a demokratického oportunismu sociální demokracie prakticky paralyzoval proletářské hnutí v celém civilizovaném světě. Dělnický oportunismus stojí na konkrétních materiálních základech, ví to vládnoucí buržoazie a vědí to i revoluční komunisté. Materiální základy představují reformy, ústupky, které buržoazie provádí, aby proletářský boj nenabyl **třídní**, tedy specificky protiburžoazní a protikapitalistický charakter. Buržoazie z historické zkušenosti ví, že nemá šanci nadobro pohrbit třídní boj proletariátu; nemůže jej odstranit, protože je to její vlastní výrobní způsob, který plodí rozpory společnosti rozdělené na nesmiřitelně protikladné třídy, rozpory, které jsou příčinou třídního boje. Buržoazie nikoliv ovládá, ale je ovládána kapitalistickým výrobním způsobem: ten po uvedení v činnost prostřednictvím rozvoje výrobních sil a po jeho ukotvení ve vztazích soukromého vlastnictví, zbožní výroby podniků a ve vztazích soukromého přivlastňování společenské výroby se vymanil z předchozí kontroly buržoazní třídy. Právě z tohoto důvodu není buržoazie schopna jednou provždy překonat své hospodářské krize, zejména krize nadvýroby, které cyklicky ohrožují stabilitu celé společnosti. Třídní boj, který buržoazie sama vedla od svého vzniku a který nadále vede proti proletariátu, ji však naučil, že na tendenci proletariátu sjednotit své síly proti stále nesnesitelnějším požadavkům kapitalismu musí reagovat zesílením prekarizace života proletářských mas a posílením konkurence mezi proletáři. Rostoucí prekarizace života a zesilující konkurence mezi proletáři jsou společenskými zbraněmi, které buržoazie v každé zemi bez ustání používá.

Proto musí proletáři bojovat na těchto dvou úrovních, které si navzájem neodporují, naopak je nutné, aby proletářský boj probíhal na obou, má-li uspět na cestě k osvobození se od námezdní práce: (a) na terénu obrany svých bezprostředních zájmů, týkajících se mezd, délky pracovního dne, pracovních a životních podmínek, podmínek boje, který se nevyhnutelně rozpoutává na úrovni jednotlivých továren nebo jednotlivých odvětví a v němž proletáři zakoušejí a poznávají silné a slabé stránky svého jednání a své vlastní organizace; (b) na širším terénu, který se týká celkových životních poměrů proletářů, na terénu boje proti konkurenci mezi proletáři, v němž se rozvíjí třídní solidarita, která je skutečnou hnací silou protiburžoazního a protikapitalistického třídního boje.

Tehdy bude mít proletariát celého světa důvod, reálný, třídní, oživit První máj jako **mezinárodní den proletářského boje proti kapitálu**, boje zasazeného do perspektivy skutečného, ryziho, účinného třídního osvobození se od veškerého kapitalistického útlačku, od všech ekonomických a společenských rozporů, od veškerého společenského a individuálního úpadku zapříčiněného tržní společností par excellence, společností buržoazní.

Budoucnost, kterou buržoazní třída nepochybně nabízí proletariátu na celém světě, je budoucností námezdního otroctví, rostoucí bídy, útlačku a represe, krize a války. Budoucnost, ke které je proletářská třída historicky předurčena, je budoucnost, v níž zboží, kapitál a třída, která si vše přivlastňuje s veškerým násilím, které má k dispozici, budou vymýceny, definitivně pohřbeny. Místo nich, místo ekonomiky, která jako rakovina vyčerpává, rozežírání a ničí životní energii výrobních sil a podřizuje živou práci nadvládě mrtvé práce, výrobních prostředků a kapitálu, revoluční proletariát – jakmile svrhne diktátorskou politickou moc buržoazie a nastolí svou třídní diktaturu – uvede v život skutečné společenské hospodářství, hospodářství, které bude odpovídat výlučně společenským potřebám lidstva,

a nikoli kapitalistickému trhu a zisku. Toto hospodářství nepotřebuje společnost rozdělenou v třídy, nepotřebuje dělbou práce, peníze; a až bude buržoazie mezinárodně zcela poražena, nebude potřebovat třídní stát, rudou armádu, které by ji chránily před znovunastolením buržoazní nadvlády a zákonů kapitálu a kapitalistické výroby.

Komunistická společnost je dějinnou budoucností nejen proletariátu, ale celého lidského druhu: proletariát jakožto společenská třída stvořená kapitalismem, právě díky svému dějinnému příznačnému postavení třídy bez rezerv, bez vlastnictví, a tím i bez vlasti, jakožto výrobce veškerého bohatství, je jedinou revoluční třídou v buržoazní společnosti; je jedinou třídou, která v této společnosti nemá co ztratit, protože nic nevlastní, ale má dobýt celý svět; je jedinou třídou, která bojuje za dosažení beztřídní společnosti, za vymizení tříd, a tedy za vymizení veškerého útlačku, veškerého třídního násilí, každého státu, který je ztělesněním násilí třídy, jenž panuje nad všemi ostatními. Revoluční komunistická strana bojuje v dnešní době za tuto budoucnost!

Duben 2025

Mezinárodní komunistická strana

Il comunista - le prolétaire - el proletario - proletarian - programme communiste - el programa comunista - Communist Program
www.pcint.org

Zhodnocení bojů proti důchodové reformě ve Francii / Potřeba třídní orientace proletářských bojích (Brožura č. 1 – Květen 2024, formát A5; 44 stran; cena 50 Kč; PDF na našem webu pcint.org)

OBSAH:

- **Předmluva**
- **Boj proti důchodové reformě ve Francii: Poučení z porážky**
- **Třídní metody, prostředky a cíle: o co vlastně jde?**
- **„Permanentní revoluce“ aneb permanentnost reformismu („le prolétaire“; č. 548; březen-duben-květen 2023)**
- **„Krajní“ levice: chvostismus a demokratický oportunistismus**
- **Dost bylo manifestací-proménád! Zvítězit může jen proletářský třídní boj! (Leták z 5. června 2023)**
- **Ne úmyslnému klamání ohledně „sociálního dialogu“! Ano proletářskému třídnímu boji! („Le prolétaire“; č. 548; březen-duben-květen 2023)**
- **Tváří v tvář neúspěchu taktiky odborů existuje jediná alternativa: antikapitalistický třídní boj! (Leták z 5. dubna 2023)**
- **Po znovuoobnovení mobilizace připravují odboroví předáci hnutí funus. Proletáři musí vzít boj do vlastních rukou! (Leták z 27. března 2023)**
- **Tváří v tvář neúspěchu pacifistické a legalistické orientace kolaborantských organizací nejsou řešením izolované stávky nebo příležitostné blokády, ale všeobecný antikapitalistický třídní boj! (Leták z 22. března 2023)**
- **Taktika průtahů ze strany kolaborantských organizací vede pouze k porážce. K vítězství vede jediné řešení: třídní boj! (Leták z 14. března 2023)**
- **Tváří v tvář kapitalistům a jejich státu nestačí demonstrace-pochody nebo jednorázová blokáda ekonomiky: je třeba skutečného třídního boje! (Leták z 3. března 2023; „le prolétaire“; č. 548; březen-duben-květen 2023)**
- **Boj proti důchodovým „reformám“ a znovuoobnovení třídního boje! („le prolétaire“; č. 547, prosinec 2022 – leden/únor 2023)**
- **Důchody, nezaměstnanost, inflace... Za obnovení třídního boje proti všem kapitalistickým útokům! (Leták z 17. ledna 2023; „Le prolétaire“; č. 547; prosinec 2022–leden/únor 2023)**
- **Vláda pokračuje v útocih, zatímco odbory boje izolují a sabotují („le prolétaire“, č. 546, září-říjen-listopad 2022)**
- **Už žádné rituální „akční dny“! Otevřený třídní boj proti šéfům a buržoaznímu státu! (Leták z 18. října 2022; „le prolétaire“; č. 546; září-říjen-listopad 2022)**

Některá naše poslední prohlášení v češtině na našem webu pcint.org:

- **Vyjádření k propalestinské demonstraci v Miláně**
https://pcint.org/01_Positions/01_10_tc/250413_%20pro-Palestinian-demonstration-milan-cs.htm
- **8. březen: S imperialistickou válkou na obzoru se proletariát musí připravit na návrat třídního boje!**
https://pcint.org/01_Positions/01_10_tc/250306_march-8-cs.htm
- **Krise kapitalistického zdravotnictví: v evropském Slovensku se vyhrožuje nucenými pracemi!**
https://pcint.org/01_Positions/01_10_tc/250114_slovakia-crisis-healthcare-cs.htm
- **Zkáza povodní ve Střední Evropě, kterým kapitalismus vydláždil cestu**
https://pcint.org/01_Positions/01_10_tc/240922_floods-central-europe-cs.htm

